Шерҳо

Одил ва бадкорон

Шарирон вақте ки касе таъқиб намекунад, мегурезанд, вале одилон мисли шер далеранд. Масалҳо 28:1
Ҳушёр ва бедор бошед; зеро ки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва касеро меҷӯяд, ки фурӯ барад (1 Петрус 5:8).

Панҷтабор

Яҳудо бачаи шер аст; писарам, аз сайд берун омадӣ; ӯ хам шуда, мисли шер ва мисли шери пир хобидааст; кӣ ӯро бархезонад? Ҳастӣ 49:9

Инак, қавм мисли шери бузург бархоста, худро мисли шери ҷавон баланд хоҳанд кард, то он даме ки аз сайд нахӯрад ва хуни кушташудагонро нанӯшад, хоб нахоҳад рафт. Ададҳо 23:24

Ӯ мисли шер хобид, мисли шери бузург хобид; кӣ ӯро бедор мекунад? Хушо касе ки туро баракат медиҳад, ва малъун касе ки туро лаънат мекунад. Ададҳо 24:9

Ва дар бораи Ҷод гуфт: «Муборак аст он ки Ҷодро васеъ мекунад; ӯ мисли шер маскан мегирад ва бозуяшро бо тоҷи сараш медарад». Ва дар бораи Дон гуфт: «Дон бачаи шер аст; ӯ аз Бошон ҷаҳида хоҳад рафт » (Такрори Шариат 33: 20,22) .

Таърих

Он гоҳ Шимшӯн ва падару модараш ба Тимнат рафтанд ва ба токзорҳои Тимнат расиданд, ки инак, шери ҷавоне бар зидди ӯ ғуррид. Ва баъд аз муддате ӯ баргашт, то ки вайро бигирад, ва барои дидани ҷасади шер рӯй гардонд, ва инак, тӯдаи занбӯри асал ва асал дар ҷасади шер буд. Ва ӯ онро ба кафҳояш гирифта, хӯрд ва назди падару модараш омад ва ба онҳо дод, ва онҳо хӯрданд; вале ба онҳо нагуфт, ки асалро аз лошаи шер гирифтааст. Ва мардуми шаҳр дар рӯзи ҳафтум пеш аз ғуруби офтоб ба ӯ гуфтанд: «Он чи аз асал ширинтар аст ва он чи аз шер қавитар аст?» Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Агар шумо бо гӯсолаи ман шудгор намекардед, муаммои маро намеёфтандед». Доварон 14:5 , 8-9, 18

Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бандаат гӯсфандони падарашро мечаронид, ва шер ва хирс омада, барраеро аз рама рабуданд». Бандаат ҳам шер ва ҳам хирсро кушт, ва ин фалиштии номахтун

мисли яке аз онҳо хоҳад буд, зеро ки ӯ ба лашкарҳои Худои Ҳай исён кардааст. Довуд боз гуфт: «Худованд, ки маро аз панҷаи шер ва аз панҷаи хирс раҳо кард, маро аз дасти ин фалиштӣ раҳо хоҳад кард». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Рав, ва Худованд бо ту бошад». 1 Подшоҳон 17:34 , 36-37

Шоул ва Йӯнотон дар ҳаёташон зебо ва гуворо буданд, ва дар маргашон аз ҳам ҷудо нашуданд: онҳо аз уқобҳо тезтар ва аз шерҳо қавитар буданд. 2 Подшоҳон 1:23

Ва он ки далеру шуҷоъ аст, ки дилаш мисли дили шер аст, комилан об хоҳад шуд, зеро тамоми Исроил медонанд, ки падарат марди далеру шуҷоъ аст, ва онҳое ки бо ӯ ҳастанд, далеру шуҷоъанд. 2 Подшоҳон 17:10

Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далеру шуҷоъ, аз Кабсаил, ки корҳои зиёде карда буд, ду марди шермонанди Мӯобро кушт; ва ӯ низ фурӯд омада, шереро дар миёни чоҳ дар вақти барф кушт. 2 Подшоҳон 23:20

Ва дар канорҳое ки байни деворҳо буданд, шерҳо, говҳо ва каррубиён буданд; ва бар болои деворҳо пояе буд; ва дар зери шерҳо ва говҳо баъзе иловаҳо аз риштаи тунук сохта шуда буданд. Зеро ки бар тахтачаҳои он ва бар канорҳояш каррубиён, шерҳо ва дарахтони нахлро мувофиқи андозаи ҳар як, ва иловаҳо гирдогирд, кандакорӣ кард. 1 Подшоҳон 7: 29,36

Тахт шаш зинапоя дошт ва қисми болоии тахт дар қафои он гирд буд; ва дар ҷои нишаст дар ҳарду тараф чӯбҳо буданд, ва дар паҳлӯи чӯбҳо ду шер истода буданд. Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо, дар як тараф ва дар тарафи дигар, бар шаш зинапоя истода буданд; дар ҳеҷ салтанате чунин шер сохта нашудааст. 1 Подшоҳон 10: 19-20

Ва ҳангоме ки ӯ рафт, шер дар роҳ ба ӯ дучор шуда, ӯро кушт, ва ҷасади ӯ дар роҳ партофта шуда буд, ва хар дар паҳлӯи он истод, ва шер низ дар паҳлӯи ҷасад истод. Ва инак, одамон аз он ҷо гузаштанд ва ҷасадеро диданд, ки дар роҳ партофта шуда буд ва шер дар паҳлӯи ҷасад истода буд; ва омада, дар шаҳре ки пайғамбари пир зиндагӣ мекард, инро нақл карданд. Ва набие, ки ӯро аз роҳ баргардонд, инро шунида, гуфт: «Ин марди Худост, ки ба каломи Худованд итоат накард; бинобар ин Худованд ӯро ба шер супурд, ки ӯро пора-пора карда кушт, чунон ки каломи Худованд ба ӯ гуфта буд». Ва ӯ рафт ва ҷасади худро дар роҳ партофта ёфт, ва хар ва шер дар паҳлӯи ҷасад истода буданд; шер ҷасадро нахӯрда буд ва харро надарида буд. 1 Подшоҳон 13:24 -26,28

Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ҳамин ки аз ман дур шавӣ, шер туро хоҳад кушт». Ва ҳамин ки ӯ аз пеши ӯ дур шуд, шер ӯро ёфт ва кушт. 3 Подшоҳон 20:36

Ва дар аввали маскан гирифтанашон дар он ҷо аз Худованд натарсиданд, бинобар ин Худованд шерҳоро бар онҳо фиристод, ва онҳо баъзе аз онҳоро куштанд. Аз ин рӯ, онҳо ба подшоҳи Ашшур сухан ронда, гуфтанд: «Халқҳое ки ту онҳоро кӯчонида, дар шаҳрҳои Сомария ҷойгир кардаӣ, ахлоқи Худои заминро намедонанд; бинобар ин Ӯ шерҳоро бар онҳо фиристод, ва инак, онҳо онҳоро мекушанд, зеро онҳо ахлоқи Худои заминро намедонанд». 2 Подшоҳон 17: 25-26

Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далери Кабсаил, ки корҳои зиёде карда буд; ӯ ду марди шермонанди Мӯобро кушт; ва ӯ фурӯд омада, шереро дар чохе дар рӯзи барфӣ кушт. 1 Вақоеънома 11:22

Ва аз банӣ-Ҷод, мардони далер ва ҷанговари қобили ҷанг, ки метавонистанд сипар ва силоҳро ба кор баранд, ба назди Довуд дар қалъаи биёбон ҷудо шуданд, ки чеҳраҳояшон мисли чеҳраи шерҳо ва мисли гавҳарҳои кӯҳҳо тез буданд; 1 Вақоеънома 12:8

Ва шаш зинапоя барои тахт буд, ки дар он ҷо курсии тиллоӣ буд, ки ба тахт баста шуда буд ва сутунҳо дар ҳар ду тарафи нишастгоҳ буданд, ва ду шер дар паҳлӯи сутунҳо истода буданд: Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо, дар як тараф ва дар тарафи дигар, бар шаш зинапоя истода буданд, ки дар ҳеҷ салтанате чунин шер сохта нашудааст. 2 Вақоеънома 9: 18-19

Шеър

Наъраи шер, овози шер ва дандонҳои шерҳои ҷавон шикастаанд. Шери пир аз набудани сайд мемирад, ва бачаҳои шери ғафс пароканда мешаванд. Айюб 4: 10-11

Зеро он меафзояд. Ту маро мисли шери бераҳм шикор мекунӣ ва боз худро бар ман аҷоиб нишон медиҳӣ. Айюб 10:16

Бачаҳои шер онро поймол накардаанд ва шери хашмгин аз он нагузаштааст. Айюб 28:8

Оё ту сайди шерро мешиканӣ, ё иштиҳои шерҳои ҷавонро сер мекунӣ, Айюб 38:39

Мабодо ҷони маро мисли шер пора-пора кунад, дар ҳоле ки касе нест, ки раҳо кунад. Забур 7:2

Ӯ мисли шер дар лонаи худ пинҳонӣ камин мекашад; барои сайд кардани мискинон камин мекашад; вақте ки ӯро ба тӯри худ мекашад, мискинонро сайд мекунад. Забур 10:9

Мисли шер, ки ба сайди худ ҳарис аст, ва гӯё шери ҷавоне, ки дар ҷойҳои пинҳон пинҳон аст. Забур 17:12

Онҳо бо даҳонҳои худ ба ман наздик шуданд, мисли шери ғуррон ва ғуррон. Маро аз даҳони шер наҷот деҳ, зеро ки маро аз шохҳои аспҳои якшох шунидӣ. Забур 22:13 , 21

Шерҳои ҷавон мӯҳтоҷӣ ва гуруснагӣ мекашанд, вале онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз ҳеҷ чиз маҳрум нахоҳанд шуд. Забур 34:10

Эй Худовандо, то кай нигоҳ мекунӣ? Ҷони маро аз харобиҳои онҳо наҷот деҳ, азизи ман аз шерҳо. Забур 35:17

Ҷони ман дар миёни шерҳост, ва ман дар миёни онҳое ки ба оташ кашида шудаанд, хобидаам, писарони одам, ки дандонҳояшон найза ва тирҳост, ва забонашон шамшери тез аст. Забур 57:4

Дандонҳои онҳоро, эй Худо, дар даҳонашон бишкан; дандонҳои бузурги шерҳои ҷавонро, эй Худованд, бишкан. Забур 58:6

Ту шер ва мори ангурро поймол хоҳӣ кард; шер ва аждаҳоро зери пой хоҳӣ поймол кард. Забур 91:13

Шерҳои ҷавон аз пайи сайди худ наъра мезананд ва хӯроки худро аз Худо меҷӯянд. Забур 104:21

Хашми подшоҳ мисли ғурриши шер аст, вале лутфи ӯ мисли шабнам бар алаф аст. Масалҳо 19:12

Тарси подшоҳ мисли ғурриши шер аст; ҳар кӣ ӯро ба хашм оварад, бар зидди ҷони худ гуноҳ мекунад. Масалҳо 20:2

Танбал мегӯяд: «Шер дар берун аст, дар кӯчаҳо кушта мешавам». Масалҳо 22:13

Танбал мегӯяд: «Дар роҳ шер ҳаст, дар кӯчаҳо шер аст». Масалҳо 26:13

Шарирон вақте ки касе таъқиб намекунад, мегурезанд, вале одилон мисли шер далеру шуҷоъанд. Мисли шери ғуррон ва хирси дайрон; ончунон ҳокими шарир бар мардуми камбағал аст. Масалҳо 28: 1,15

Шере, ки дар байни ҳайвонот қавитар аст ва аз ҳеҷ ҳайвон рӯй намегардонад; Масалҳо 30:30

Зеро барои касе ки бо ҳамаи зиндагон пайваст аст, умед аст, зеро саги зинда аз шери мурда беҳтар аст. Воиз 9:4

Аз Лубнон бо ман биё, эй занам, аз Лубнон бо ман нигоҳ кун: аз қуллаи Амона, аз қуллаи Шанир ва Ҳермӯн, аз лонаҳои шерҳо, аз кӯҳҳои палангҳо. Суруди Сурудҳо 4:8

Пайғамбарӣ

Ғурриши онҳо мисли шер хоҳад буд, онҳо мисли шерҳои ҷавон ғуррон хоҳанд кард; бале, онҳо ғуррон хоҳанд кард ва сайдро дастгир хоҳанд кард ва онро ба бехатарӣ хоҳанд бурд, ва касе онро раҳо нахоҳад кард. Ишаъё 5:29

Гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, ва паланг бо бузғола хоҳад хобид; ва гӯсола, шер ва гӯсолаи фарбеҳ якҷоя хоҳанд буд; ва кӯдаки хурд онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард. Ва гов ва хирс хоҳанд чарид, ва бачаҳои онҳо якҷоя хоҳанд хобид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд. Ишаъё 11: 6-7

Зеро ки обҳои Димон пур аз хун хоҳанд шуд, зеро Ман бар Димон боз ҳам бештар хоҳам овард, бар гурезагони Мӯоб ва бар боқимондагони замин шерҳо хоҳам овард. Ишаъё 15:9

Ва ӯ фарёд зад: «Шер: Эй оғои ман, ман рӯзона дар бурҷи дидбонӣ истодаам ва тамоми шабҳо дар посбонии худ ҳастам». Ишаъё 21:8

Бори ҳайвоноти ҷануб: ба замини андӯҳ ва андӯҳ, ки аз он ҷо шер ва пир, афъи ва мори парвозкунандаи оташин пайдо мешаванд, сарвати худро бар дӯши харони ҷавон ва ганҷҳои худро бар бандҳои шутурҳо ба сӯи қавме хоҳанд бурд, ки ба онҳо фоидае нахоҳад овард. Ишаъё 30:6

Зеро ки Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Мисли он ки шер ва шери ҷавон бар сайди худ ғуррон мекунанд, вақте ки чӯпонони зиёде бар зидди ӯ даъват карда мешаванд, ӯ аз овози онҳо наметарсад ва аз садои онҳо шарм намедорад; Парвардигори лашкарҳо низ барои ҷанг барои кӯҳи Сион ва барои теппаи он фурӯд хоҳад омад. Ишаъё 31:4

Шере дар он ҷо нахоҳад буд, ва ҳайвони ваҳшӣ бар он нахоҳад баромад, ва он дар он ҷо ёфт нахоҳад шуд, балки наҷотёфтагон дар он ҷо роҳ хоҳанд рафт. Ишаъё 35:9

То субҳ ман интизор доштам, ки мисли шер ҳамаи устухонҳоямро хоҳад шикаст; аз рӯз то шаб Ту маро ба охир хоҳӣ расонд. Ишаъё 38:13

Гург ва барра якҷоя хоҳанд чарид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд, ва хок хӯроки мор хоҳад буд; онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман зарар нахоҳанд расонд ва нобуд нахоҳанд кард, мегӯяд Худованд. Ишаъё 65:25

Шерҳои ҷавон бар ӯ ғуррониданд ва дод заданд, ва замини ӯро ба харобазор табдил доданд; шаҳрҳои ӯ сӯхта, бемаскун шудаанд. Бар абас Ман фарзандони шуморо задаам, ва онҳо насиҳат нагирифтаанд; шамшери худи шумо анбиёи шуморо мисли шери харобкунанда фурӯ бурдааст. Ирмиё 2: 15,30

Шер аз буттазори худ баромадааст, ва харобкунандаи халқҳо дар роҳ аст; ӯ аз макони худ берун омадааст, то замини туро хароб кунад, ва шаҳрҳои ту бе сокин валангор хоҳанд шуд. Ирмиё 4:7

37:23 Пас,, шер аз ҷангал онҳоро мекушад, ва гурги шомгоҳон онҳоро ғорат мекунад. Паланг шаҳрҳои онҳоро посбонӣ мекунад. Ҳар касе, ки аз он ҷо берун меравад, пора-пора мешавад, зеро ҷиноятҳои онҳо зиёданд, ва аблаҳонии онҳо афзоиш ёфтааст. Ирмиё 5:6

Мероси ман барои ман мисли шер дар ҷангал аст; он бар зидди ман фарёд мезанад; бинобар ин ман аз он нафрат дорам. Ирмиё 12:8

Ӯ паноҳгоҳи Худро мисли шер тарк кардааст, зеро замини онҳо аз хашми золим ва аз хашми шадиди Ӯ хароб шудааст. Ирмиё 25:38

Инак, ӯ мисли шер аз лаби дарёи Урдун бар зидди маскани мустаҳкамҳо хоҳад баромад, вале Ман ногаҳон ӯро аз он ҷо мегурезонам; ва кист, ки марди интихобшуда, то ки онро бар он таъин кунам? Зеро кист, ки мисли ман бошад? Ва кист, ки маро мӯҳлат диҳад? Ва кист, ки чӯпон, ки пеши ман хоҳад истод? Ирмиё 49:19

Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерҳо ӯро бадар кардаанд; аввал подшоҳи Ашшур ӯро хӯрдааст; ва охирин ин Набукаднесар подшоҳи Бобил устухонҳои ӯро шикастааст. Инак, ӯ мисли шер аз наҳрҳои Урдун ба маскани мустаҳкамҳо хоҳад баромад, вале Ман онҳоро ногаҳон аз он ҷо мегурезонам; ва кист, ки марди интихобшуда, то ки онро бар он таъин кунам? Зеро кист, ки мисли ман бошад? Ва кист, ки маро мӯҳлат диҳад? Ва кист, ки чӯпон пеши ман истад? Ирмиё 50: 17,44

Онҳо якҷоя мисли шерҳо ғуррон хоҳанд кард; онҳо мисли бачаҳои шерҳо дод хоҳанд зад. Ирмиё 51:38

Ӯ барои ман мисли хирсе буд, ки дар камин нишастааст, ва мисли шер дар ҷойҳои пинҳон. Навҳаҳои Ирмиё 3:10

Дар мавриди намуди чеҳраҳояшон, ки чор нафарашон дар тарафи рост чеҳраи одам ва дар тарафи чап чеҳраи шер доштанд, ва чор нафарашон дар тарафи чап чеҳраи гов доштанд, ва чор нафарашон низ чеҳраи уқоб доштанд. Ҳизқиёл 1:10

Ва ҳар яке чор рӯй дошт: рӯи аввал рӯи каррубӣ буд, ва рӯи дуюм рӯи одам, ва сеюм рӯи шер ва чорум рӯи уқоб. Ҳизқиёл 10:14

Ва бигӯ: «Модари ту чист? Шери мода: вай дар миёни шерон хобидааст, бачаҳои худро дар миёни шерони ҷавон мечаронидааст». Ва яке аз бачаҳои худро калон кард: он ба шер мубаддал шуд, ва сайд карданро ёд гирифт, ва одамонро фурӯ бурд. Ва чун дид, ки мунтазир мондааст ва умедаш аз даст рафтааст, як бачаи дигари худро гирифта, аз ӯ шери ҷавоне сохт. Ва ӯ дар миёни шерҳо боло ва поён рафт, ба шери ҷавон табдил ёфт, ва сайди сайдро ёд гирифт ва одамонро хӯрд. Ҳизқиёл 19:2 -3,5-6

Анбиёи он дар миёни он дасисаи пинҳонӣ доранд, мисли шери ғуррон, ки сайдро медарад; онҳо ҷонҳоро фурӯ бурдаанд; онҳо ганҷ ва чизҳои қиматбаҳоро гирифтаанд; онҳо дар миёни он бевазанони зиёдеро барои он кардаанд. Ҳизқиёл 22:25

Эй писари одам, барои фиръавн, подшоҳи Миср, марсия бихон ва ба ӯ бигӯ: «Ту мисли шери ҷавони халқҳо ҳастӣ, ва ту мисли наҳанг дар баҳрҳо ҳастӣ, ва ту бо наҳрҳои худ берун омадӣ, ва бо пойҳои худ обҳоро ба ҳаракат овардӣ, ва наҳрҳои онҳоро ифлос кардӣ». Ҳизқиёл 32:2

Шабо ва Дадон ва тоҷирони Таршиш, бо ҳамаи шерҳои ҷавони он, ба ту хоҳанд гуфт: «Оё ту барои гирифтани ғанимат омадаӣ? Оё ту лашкари худро барои гирифтани ғанимат ҷамъ кардаӣ? То ки нуқра ва тиллоро бо худ гирӣ, чорво ва молро бо худ гирӣ, то ки ғанимати бузурге ба даст оварӣ?» Ҳизқиёл 38:13

Пас, рӯи одам ба сӯи дарахти нахл аз як тараф ва рӯи шер ба сӯи дарахти нахл аз тарафи дигар буд; он дар тамоми хона гирду атроф паҳн шуда буд. Ҳизқиёл 41:19

Ҳамаи раисони салтанат, ҳокимон ва ашрофон, мушовирон ва сардорон, бо ҳам машварат карданд, то як қонуни шоҳона муқаррар кунанд ва як фармони қатъӣ бароранд, ки ҳар кӣ сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ба ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимос кунад, ба лонаи шерҳо партофта шавад. Он гоҳ онҳо наздик омада, дар назди подшоҳ дар бораи фармони подшоҳ сухан гуфтанд: «Оё ту фармонеро имзо накардаӣ, ки ҳар касе, ки дар давоми сӣ рӯз, ғайр аз ту, аз ягон худо ё одам илтимос кунад, ба лонаи шерҳо партофта шавад?» Подшоҳ ҷавоб дод: «Ин сухан мувофиқи қонуни Модай ва Форс дуруст аст, ки тағйирнопазир аст». Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, ба лонаи шерҳо партофтанд. Акнун подшоҳ ба Дониёл гуфт: «Худои ту, ки ту пайваста ба Ӯ хизмат мекунӣ, туро раҳо хоҳад кард». Подшоҳ субҳи барвақт хеле бархоста, ба сӯи лонаи шерҳо шитоб кард. Ва ҳангоме ки ӯ ба лона расид, бо овози андӯҳгин ба Дониёл фарёд зад; ва подшоҳ ба Дониёл гуфт: «Эй Дониёл, бандаи Худои Зинда, оё Худои ту, ки ту пайваста ба Ӯ хизмат мекунӣ, метавонад туро аз шерҳо раҳо кунад?» Худои ман фариштаи Худро фиристода, даҳони шеронро баст, то ки ба ман осебе нарасонанд, зеро ки дар пеши Ӯ бегуноҳӣ пайдо шуда буд, ва дар пеши ту низ, эй подшоҳ, ман ҳеҷ осебе нарасонидаам. Ва подшоҳ амр дод, ва он одамонеро, ки Дониёлро айбдор карда буданд, оварда, онҳоро, худашонро, бо фарзандонашон ва занонашонро, ба чоҳи шерҳо партофтанд; ва шерҳо бар онҳо ғолиб омада, ҳамаи устухонҳои онҳоро пора-пора мекарданд, хоҳ ба қаъри чоҳ расанд. Ӯ наҷот медиҳад ва наҷот медиҳад, ва дар осмон ва замин аломот ва мӯъҷизаҳо нишон медиҳад, ки Дониёлро аз қуввати шерҳо раҳо кардааст. Дониёл 6:7 , 12, 16, 19-20, 22, 24, 27

Аввалинаш мисли шер буд ва болҳои уқоб дошт; ман нигоҳ кардам, ки то он даме ки болҳояш канда шуданд, ва он аз замин бардошта шуд, ва мисли одам бар по истод, ва дили одамӣ ба он дода шуд. Дониёл 7:4

Зеро ки Ман барои Эфроим мисли шер ва барои хонадони Яҳудо мисли шери ҷавон хоҳам буд; Ман, худам, пора-пора хоҳам кард ва хоҳам бурд, ва касе ӯро наҷот нахоҳад дод. Ҳушаъ 5:14

Онҳо аз паси Худованд қадам хоҳанд зад; Ӯ мисли шер ғуррон хоҳад кард; вақте ки Ӯ ғуррон кунад, кӯдакон аз ғарб хоҳанд ларзид. Ҳушаъ 11:10

Пас, Ман барои онҳо мисли шер хоҳам буд, дар роҳ мисли паланг онҳоро мушоҳида хоҳам кард. Ман онҳоро мисли хирсе, ки аз бачаҳояш маҳрум шудааст, пешвоз хоҳам гирифт ва қалби онҳоро пора-пора хоҳам кард, ва дар он ҷо онҳоро мисли шер хоҳам хӯрд; ҳайвони ваҳшӣ онҳоро хоҳад порид. Ҳушаъ 13: 7-8

Зеро ки халқе ба замини ман баромадааст, ки пурқувват ва бешуморанд, ва дандонҳояшон дандонҳои шер ҳастанд, ва дандонҳои рухсораҳояшон мисли шери бузург аст. Юил 1:6

Оё шер дар ҷангал наъра мезанад, вақте ки сайд надорад? Оё шер аз лонаи худ фарёд мезанад, агар чизе нагирифта бошад? Шер ғуррид, кӣ наметарсад? Худованд Худо сухан ронд, кӣ наметавонад нубуввват кунад? Худованд чунин мегӯяд: « Чунон ки чӯпон ду по ё як пораи гӯшро аз даҳони шер берун меорад, банӣ-Исроил, ки дар Сомария дар кунҷи кат ва дар Димишқ дар кати кат зиндагӣ мекунанд, ончунон берун хоҳанд рафт». Амос 3:4 , 8, 12

Гӯё касе аз шер мегурезад ва хирс ба ӯ дучор мешавад; ё ба хона даромада, дасташро ба девор такя медиҳад ва мор ӯро газидааст. Амос 5:19

Ва боқимондаи Яъқуб дар миёни халқҳо дар миёни мардуми зиёд мисли шер дар миёни ҳайвоноти ҷангал, мисли шери ҷавон дар миёни рамаи гӯсфандон хоҳад буд; агар ӯ аз он ҷо гузарад, поймол ва пора-пора мекунад, ва касе наметавонад наҷот диҳад. Мико 5:8

Макони шерҳо ва макони хӯроки шерҳои ҷавон куҷост, ки шер, ҳатто шер ва пир, дар он ҷо роҳ мерафт, ва бачаи шер, ва касе онҳоро наметарсонд? «Шер барои бачаҳои худ пора-пора кард, ва барои шерҳои модааш буғӣ кард, ва сӯрохиҳои худро аз сайд ва лонаҳои худро аз гирдбод пур кард». Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва аробаҳои ӯро дар дуд хоҳам сӯзонд, ва шамшер шерҳои ҷавони туро хоҳад хӯрд, ва сайди туро аз замин нест хоҳам кард, ва овози қосидони ту дигар шунида нахоҳад шуд. Наҳум 2: 11-13

Шоҳзодонаш дар даруни вай шерони ғурронанд; доваронаш гургони шомгоҳонанд; онҳо то фардо устухонҳоро намегазанд. Сафанё 3:3

Садои ғулғулаи чӯпонон ба гӯш мерасад, зеро ки ҷалоли онҳо вайрон шудааст; садои ғулғулаи шерҳои ҷавон ба гӯш мерасад, зеро ки ғурури Урдун вайрон шудааст. Закарё 11:3

Аҳди Ҷадид

Аммо Худованд бо ман истода буд ва маро тақвият дод, то ки ба воситаи ман мавъиза пурра эълон шавад ва ҳамаи халқҳо онро бишнаванд; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам. 2 Тимотиюс 4:17

Онҳо бо имон салтанатҳоро мағлуб карданд, адолатро ба амал оварданд, ваъдаҳоро ба даст оварданд, даҳони шеронро бастанд, Ибриён 11:33

Ҳушёр ва бедор бошед; зеро ки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон, гаштугузор мекунад ва касеро меҷӯяд, ки фурӯ барад; 1 Петрус 5:8

Ва ҳайвони аввал мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм чеҳрае мисли одам дошт, ва ҳайвони чорум мисли уқоби парвозкунанда буд. Ваҳй 4:7

Ва яке аз пирон ба ман гуфт: «Гирья накун! Инак, Шери қабилаи Яҳудо, решаи Довуд, ғолиб омад, то китобро кушояд ва ҳафт мӯҳри онро кушояд». Ваҳй 5:5

Ва мӯйҳояшон мисли мӯйҳои занон, ва дандонҳояшон мисли дандонҳои шер буд. Ва ман дар рӯъё аспҳо ва саворони онҳоро дидам, ки синабандҳояшон аз оташ, ёқут ва кибрит буданд; ва сари аспҳо мисли сари шерҳо буд, ва аз даҳонашон оташ, дуд ва кибрит мебаромад. Ваҳй 9: 8,17

Ва бо овози баланд нидо кард, мисли шер наъра мезанад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо овози худ сухан гуфтанд. Ваҳй 10:3

Ва ҳайвони ваҳшие, ки ман дидам, ба паланг монанд буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс ва даҳонаш мисли даҳони шер буд; ва аждаҳо қудрати худ, тахти худ ва қудрати бузурге ба ӯ дод. Ваҳй 13:2

Апокриф

Ва ба шер нигоҳ карда, дар торикӣ меравад; ва ҳангоме ки дуздида, ғорат карда ва ғорат кардааст, онро ба маҳбуби худ меорад. 1 Эзра 4:24

Ва ман дидам, ва инак, гӯё шери ғуррон аз ҷангал ронда шуда буд; ва ман дидам, ки ӯ овози одамиро ба сӯи уқоб фиристода, гуфт: 2 Эзра 11:37

Ва воқеъ шуд, ки шер ин суханонро ба уқоб гуфт, ман дидам, Ва шереро, ки ту дидаӣ, аз ҷангал бархоста, ғуррид ва бо уқоб сухан ронд ва бо ҳамаи суханоне ки шунидаӣ, ӯро барои беадолатӣ сарзаниш кард; 2 Эзра 12: 1,31

Оё касе метавонад шери гуруснаро дар ҷангал ронад ва оё касе метавонад оташи кохро, вақте ки он ба сӯхтан шурӯъ кардааст, хомӯш кунад? 2 Эзра 16:6

Дар даҳонам пеши шер сухани фасеҳе бигӯ, дили ӯро ба нафрат аз он касе, ки бар зидди мо меҷангад, гардон, то ки ӯ ва ҳамаи онҳое, ки бо ӯ ҳамфикранд, нобуд шаванд. Иловаҳо ба Эстер 14:13

Зеро дасти қодири ту, ки ҷаҳони моддаро бе шакл офаридааст, намехост, ки дар миёни онҳо хирсҳои зиёд ё шерҳои бераҳм фиристад. Ҳикмати Сулаймон 11:17

Дар хонаи худ мисли шер набош, ва дар миёни бандагонат девона нашав. Экклесиастикус 4:30

Чунон ки хари ваҳшӣ дар биёбон тӯъмаи шер аст, сарватмандон камбағалонро мехӯранд. Экклесиастикус 13:19

Аз гуноҳ мисли мор бигрез, зеро агар ба он хеле наздик шавӣ, он туро мегазад; дандонҳояш мисли дандонҳои шер ҳастанд, ки ҷонҳои одамонро мекушанд. Воиз 21:2

Ман беҳтар аст, ки бо шер ва аждаҳо зиндагӣ кунам, назар ба он ки бо зани бадкирдор хона дошта бошам. Воиз 25:16

Чунон ки шер дар камини сайд аст, гуноҳ барои онҳое, ки бадкорӣ мекунанд. Масхара ва маломат аз мағрурон аст, вале интиқом мисли шер дар камини онҳо хоҳад буд. Экклесиастикус 27: 10,28

Онҳое ки Худовандро тарк кардаанд, ба он хоҳанд афтод, ва он дар онҳо хоҳад сӯзид, ва хомӯш нахоҳад шуд; он мисли шер бар онҳо фиристода хоҳад шуд, ва онҳоро мисли паланг хоҳад хӯрд. Экклесиастикус 28:23

Ӯ бо шерҳо мисли кӯдакон ва бо хирсҳо мисли барраҳо бозӣ мекард. Воиз 47:3

Ки ӯро ба лонаи шерҳо андохт: дар он ҷо шаш рӯз буд. Ва дар лона ҳафт шер буд, ва онҳо ҳар рӯз ба онҳо ду лоша ва ду гӯсфанд медоданд, ва ба онҳо дода намешуд, то Дониёлро фурӯ баранд. Аммо фариштаи Худованд ба Ҳаббоқуқ гуфт: «Рафта, хӯроки шомро ба Бобил назди Дониёл, ки дар лонаи шерҳост, бибар». Бел ва аждаҳо 1:31 -32,34

Дониёл барои бегуноҳии худ аз даҳони шерҳо раҳо карда шуд. 1 Маккабис 2:60

Дар рафтораш мисли шер буд, ва мисли модашуи шер, ки барои сайди худ ғуррон мекунад. 1 Маккабис 3:4

Ва ба душманони худ мисли шер ҳамла карда, ёздаҳ ҳазор пиёдагард ва шонздаҳсад савораро куштанд ва ҳамаи дигаронро гурехтанд. 2 Маккабиҳо 11:11

Ҳанӯх, Яшер, Ҷубилиес

Ва дар он рӯзҳо фариштагон бармегарданд ва худро ба сӯи шарқ бар Портиён ва Мидияҳо мепартоянд: онҳо подшоҳонро барангехта, рӯҳи ноороми бар онҳо хоҳад омад, ва онҳоро аз тахтҳояшон бармехезонанд, то ки мисли шерҳо аз лонаҳои худ ва мисли гургони гурусна дар байни рамаҳои худ берун оянд. Ҳанӯх 56:5

Ва онҳо ба баровардани ҳайвоноти саҳрой ва паррандагон шурӯъ карданд, то ки ҷинсҳои гуногун пайдо шуданд: шерҳо, палангҳо, гургҳо, сагҳо, кафторҳо, хукҳои ваҳшӣ, рӯбоҳҳо, санҷобҳо, хукҳо, лочинҳо, каргасон, калтакалосҳо, уқобҳо ва зоғҳо; ва дар байни онҳо гови сафед таваллуд шуд. Ва Ӯ онҳоро ба дасти шерҳо ва палангҳо, гургҳо ва кафторҳо ва ба дасти рӯбоҳҳо ва ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ супурд ва он ҳайвоноти ваҳшӣ ба пора-пора кардани он гӯсфандон шурӯъ карданд. Ва ман дидам, ки Ӯ хона ва бурҷи онҳоро тарк карда, ҳамаи онҳоро ба дасти шерҳо дод, то онҳоро пора-пора кунанд ва хӯранд, ба дасти ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ. Ва ман дидам, ки он чӯпонон дар мавсими худ чарониданд ва онҳо ба куштан ва нобуд кардани бештар аз он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, шурӯъ карданд ва он гӯсфандонро ба дасти шерҳо супурданд. Ва шерҳо ва палангҳо қисми зиёди он гӯсфандонро мехӯрданд ва хӯрданд ва хукҳои ваҳшӣ бо онҳо мехӯранд; ва онҳо он бурҷро сӯзонданд ва он хонаро вайрон карданд. Ҳанӯх 89:10,55-56,65-66

Ва шербачае бо ду бачаи нар ва модааш омад, ва се нафар пеши Нӯҳ хам шуданд, ва ду бача бар зидди шербача бархостанд ва ӯро заданд ва ӯро аз ҷояш гурехтанд, ва ӯ рафт, ва онҳо ба ҷойҳои худ баргаштанд ва пеши Нӯҳ бар замин хам шуданд. Ва шербача гурехта, дар ҷои шерҳо истод. (Ёшер 6:5-6)

Ва ҳамаи махлуқоти зиндае, ки дар киштӣ буданд, ба тарс афтоданд, ва шерҳо ғурриданд, ва говҳо ғурриданд, ва гургон оҳ мекашиданд, ва ҳар махлуқи зинда дар киштӣ бо забони худ сухан мегуфт ва нола мекард, то ки овози онҳо то масофаи дур мерасид, ва Нӯҳ ва писаронаш дар андӯҳи худ гиря мекарданд ва мегиристанд; онҳо аз он ки ба дарвозаҳои марг расидаанд, сахт метарсиданд. (Ёшер 6:30)

Ва сокинони Арбалон садои фарёди писарони Яъқубро шуниданд, ва ғурриши онҳоро мисли садои шерҳо ва мисли ғурриши баҳр ва мавҷҳояш. Яшер 39:7

Ва дар ҳоле ки онҳо мегурехтанд, Яҳудо ва бародаронаш онҳоро то хонаи фиръавн таъқиб карданд ва ҳама гурехтанд ва Яҳудо боз дар пеши Юсуф нишаст ва мисли шер ба ӯ ғуррид ва ба ӯ фарёди бузург ва пурзӯр дод зад. Яшер 54:46

Ва подшоҳ, ашрофон ва ҳамаи ҷанговарон Мусоро дӯст медоштанд, зеро ӯ бузург ва арзанда буд, қоматаш мисли шери ашроф, чеҳрааш мисли офтоб ва қувваташ мисли шер буд, ва ӯ мушовири подшоҳ буд. Яшер 72:24

Ва ҳангоме ки онҳо ба дарвозаи подшоҳ расиданд, ду шер ҷавон бо асбобҳои оҳанин дар он ҷо баста буданд ва ҳеҷ кас аз пеши онҳо намебаромад ва намедаромад, ба истиснои онҳое, ки подшоҳ фармон дода буд, ки биёянд, вақте ки ҷодугарон омада, шерҳоро бо ҷодуҳои худ бардоштанд ва ин онҳоро назди подшоҳ овард. Ва Мусо шитоб кард ва асоро бар болои шерҳо бардошт ва онҳоро раҳо кард. Ва Мусо ва Ҳорун ба хонаи подшоҳ даромаданд. Шерҳо низ бо шодӣ бо онҳо омаданд ва онҳо аз паси онҳо рафтанд ва мисли саге, ки аз саҳро бар сари соҳибаш шод мешавад, шодӣ карданд. Ва подшоҳ ҳамаи суханонеро, ки Мусо ва бародараш Ҳорун ба ӯ гуфта буданд, ба онҳо нақл кард ва ҷодугарон ба подшоҳ гуфтанд: «Аммо чӣ гуна одамон назди ту омаданд, аз сабаби шерҳое, ки дар назди дарвоза баста буданд?» Ва подшоҳ гуфт: «Чунки онҳо асои худро бар зидди шерҳо бардоштанд ва онҳоро раҳо карданд ва назди ман омаданд ва шерҳо низ аз онҳо шодӣ карданд, чунон ки саг аз вохӯрии соҳибаш шодӣ мекунад». Яшер 79:21-23,28-29

Ҳамчунин одамон ва ҳайвоноте, ки дар берун ёфт шуданд, аз алангаи оташ ва жола мурданд, ва ҳамаи шерҳои ҷавон хаста шуданд. Яшер 80:32

Ва агар шер бо гов дӯстӣ кунад ва бо ӯ сулҳ кунад, ва агар бо ӯ дар як юғ баста шуда, бо ӯ шудгор кунад, пас ман бо ту сулҳ хоҳам кард. Юбилейҳо 37:22

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Ниҳоят рӯзе фаро расид, ки ҳайвонҳоро барои дидан берун оварданд; ва Текларо ба амфитеатр оварданд ва дар лонае андохтанд, ки дар он шери хеле бераҳм буд, дар ҳузури тамошобинони зиёд. Трифина, бе ягон тааҷҷуб, бо Текла ҳамроҳ шуд ва шери нар пойҳои Текларо лесид. Унвони навишташуда, ки ҷинояти ӯро нишон медиҳад, "Курбонӣ" буд. Он гоҳ зан фарёд зад: "Худоё, доварони ин шаҳр ноодилонаанд." Аъмоли Павлус ва Текла 8:3-4

Сипас Текларо аз дасти Трифина гирифтанд, бараҳна карданд, камарбанд бастанд ва ба ҷое партофтанд, ки барои мубориза бо ҳайвоноти ваҳшӣ пешбинӣ шуда буд: ва шерҳо ва хирсҳоро аз болои ӯ раҳо карданд. Аммо шер-мода, ки аз ҳама бераҳмтарин буд, ба сӯи Текла давид ва ба пои ӯ афтод. Дар он вақт бисёре аз занон бо овози баланд фарёд заданд. Сипас хирси мода бо шиддат ба сӯи ӯ давид; аммо шер-мода бо хирс вохӯрд ва онро пора-пора кард. Боз шер-мода, ки одат дошт одамонро хӯрад ва ба Искандари Мақдунӣ тааллуқ дошт, ба сӯи ӯ давид; аммо шер-мода бо шер-мода дучор шуд ва онҳо якдигарро куштанд. Он гоҳ занон бештар нигарон буданд, зеро шер-мода, ки ба Текла кӯмак карда буд, мурда буд. Аъмоли Павлус ва Текла 9:1-5

Онҳо мувофиқи ин қарор пеш рафтанд ва бачаҳо ба кӯҳ рафтанд ва шерҳои хашмгин ба ғор рафтанд ва дарро мекӯфтанд. Аъмоли Павлус ва Текла 11:4

Эй бародарон, чӣ гӯем? Оё Дониёл аз ҷониби одамоне, ки аз Худо метарсанд, ба лонаи шерҳо партофта шудааст? Оё Ҳанониё, Азариус ва Мишаил аз ҷониби одамоне, ки ибодати аъло ва пурҷалоли Худои Таолоро эълон мекарданд, ба кӯраи оташ партофта шудаанд? Худо нигоҳ дорад. 1 Клемент ба Қӯринтиён 20:9

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Пас, боз, эй Парвардигор, дар он соати сеюм, ки маро офаридӣ, ҳамаи ҳайвонот, шерҳо, шутурмурғҳо, паррандаҳои ҳаво ва ҳама чизҳоеро, ки дар замин мехазанд, назди ман овардӣ, ки онҳоро дар соати аввали пеш аз ман рӯзи ҷумъа офарида будӣ. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 34:7

Сипас Каломи Худо ба ӯ гуфт: «Эй Одам, Ҳавворо бигир ва ба соҳили баҳр биё, ки пештар рӯза доштӣ. Дар он ҷо пӯстҳои гӯсфандонро хоҳед ёфт, ки гӯшти онҳоро шерҳо хӯрдаанд ва пӯстҳояшон боқӣ мондаанд. Онҳоро бигир ва барои худ либос дӯз ва худро бо либос пӯшон». 1 Китоби Одам ва Ҳавво 50:7

Онҳо аз ғор чандон дур набуданд, вақте ки Шайтон ба сӯи онҳо омад ва худро дар байни онҳо ва ғор пинҳон кард, дар зери шакли ду шери гурусна, ки се рӯз бе хӯрок буданд, ки ба сӯи Одам ва Ҳавво омаданд, гӯё онҳоро пора-пора карда, фурӯ мебурданд. Он гоҳ Одам ва Ҳавво гиристанд ва аз Худо илтиҷо карданд, ки онҳоро аз панҷаҳояшон наҷот диҳад. Он гоҳ Каломи Худо ба онҳо расид ва шерҳоро аз онҳо дур кард. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 53:1-3

Пас Ҷаред амри падарашро риоя кард ва мисли шер бар қавми худ бархост. Ӯ онҳоро бо адолат ва бегуноҳӣ ғизо медод ва ба онҳо амр медод, ки бе маслиҳати ӯ ҳеҷ коре накунанд. Зеро ӯ аз онҳо метарсид, ки мабодо назди фарзандони Қобил нараванд. Аз ин рӯ, ӯ ба онҳо борҳо амр медод; ва то охири чорсаду ҳаштоду панҷуми умраш ин корро идома медод. Дар охири ин солҳо, ин аломат ба ӯ расид. Вақте ки Ҷаред мисли шер дар пеши ҷасадҳои падаронаш истода, дуо мегуфт ва қавми худро огоҳ мекард, шайтон ба ӯ ҳасад бурд ва арвоҳи зебое сохт, зеро Ҷаред намегузошт, ки фарзандонаш бе маслиҳати ӯ коре кунанд. 2 Китоби Одам ва Ҳавво 17:1-3

Ва ман нигоҳ кардам ва дигар унсурҳои парвозкунандаи офтобро дидам, ки номҳояшон Финикс ва Халкидрӣ мебошанд, аҷиб ва аҷоиб, пойҳо ва думҳояшон ба шакли шер ва сари тимсоҳ, намуди зоҳирии онҳо арғувонӣ аст, мисли рангинкамон; андозаи онҳо нӯҳсад андоза аст, болҳояшон мисли фариштагон аст, ҳар кадоме дувоздаҳ дона дорад ва онҳо офтобро

ҳамроҳӣ мекунанд ва гармӣ ва шабнамро мебардоранд, чунон ки аз ҷониби Худо ба онҳо фармон дода шудааст. Асрори Ҳанӯх 12:1

Ман мувофиқан исбот кардам, ки на танҳо мардон бар ранҷу азобҳои худ пирӯз шудаанд, балки зан аз азобҳои даҳшатноктарин низ нафрат кардааст. Ва шерҳо дар атрофи Дониёл он қадар бераҳм набуданд, кӯраи оташини Мишоил он қадар гарм набуд, ки дар ӯ ғаризаи модарӣ бо дидани шиканҷаи ҳафт писараш сӯзонд. Аммо бо ақли аз ҷониби дин роҳнамоӣшуда модар эҳсосоти худро, ки новобаста аз он ки онҳо бисёр ва қавӣ буданд, хомӯш кард. 4 Маккабис 7:25-27

Эй фарзанди ман! Рони қурбоққа дар дастат аз ғозе дар деги ҳамсояат беҳтар аст; ва гӯсфанде дар наздикии ту аз гови дурдаст беҳтар аст; ва гунҷишк дар дасти ту аз ҳазор гунҷишки парвозкунанда беҳтар аст; ва фақре, ки ҷамъ мешавад, аз парокандагии фаровон беҳтар аст; ва рӯбоҳи зинда аз шери мурда беҳтар аст; ва як фунт пашм аз як фунт сарват, яъне тилло ва нуқра, беҳтар аст; зеро тилло ва нуқра дар замин пинҳон ва пӯшидаанд ва дида намешаванд; аммо пашм дар бозорҳо мемонад ва дида мешавад ва барои касе, ки онро мепӯшад, зебоӣ аст. Қиссаи Аҳикор 2:49

Эй писарам, дар ранҷу азоби камбағалро аёдат кун ва дар ҳузури Султон дар бораи ӯ сухан гӯй ва кӯшиш кун, ки ӯро аз даҳони шер наҷот диҳӣ. Қиссаи Аҳикор 2:57

Эй писарам, ту барои ман мисли шер будӣ, ки бо хар дӯстӣ пайдо кард ва хар муддате пеши шер роҳ мерафт; ва рӯзе шер ба болои хар ҷаҳида, онро хӯрд. Қиссаи Аҳикор 7:21

Ман шерро куштам ва бузғоларо аз даҳонаш кашидам. Аҳди Яҳудо 1:11

Ва писарони ман ба Левӣ наздик хоҳанд шуд ва бо онҳо дар ҳар кор гуноҳ хоҳанд кард; ва писарони Яҳудо тамаъкор хоҳанд буд ва мисли шерҳо молу мулки дигаронро тороҷ хоҳанд кард (Аҳди Дониёл 2:7).

Бинобар ин, ман шабона рамаро посбонӣ мекардам; ва ҳар вақте ки шер, гург ё ягон ҳайвони ваҳшӣ ба рама медаромад, ман онро таъқиб мекардам ва аз он мегузаштам, пояшро бо дастам мегирифтам ва онро ба масофаи як сангпартоӣ мепартофтам ва онро мекуштам. Аҳди Ҷод 1:3

Ва дидам, ки аз Яҳудо бокирае таваллуд шудааст, ки либоси катон пӯшида буд ва аз вай барраи беайб таваллуд шудааст; ва дар дасти чапаш шер буд; ва ҳамаи ҳайвонҳо ба сӯи ӯ давиданд, ва барра онҳоро мағлуб кард ва онҳоро нобуд кард ва зери пояш гузошт. Аҳди Юсуф 2:74

Ва яке аз онҳое, ки маро бо асо зада буд, шер ба ӯ дучор шуда, ӯро кушт. Аҳди Бинёмин 1:10